

hooggeleerde kroniek-schrijver zich even heeft beziggehouden met ds S. J. Popma, die constateerde, dat er in Gereformeerde (lees: synodocratische, Z.) kringen bereidheid bestond tot incidentele samenwerking met Hervormden, merkt hij op — en dat vormt tevens het slot van dit deel van zijn kroniek —: „Moeten we nu ook érg blij zijn, dat de Vrije Universiteit „incidenteel” met Hervormden samenwerkt: drie Hervormde hoogleraren en één lector?”

Het zal interessant zijn in de komende jaren waar te nemen hoe de Vrije Universiteit zich ontwikkelt. Zij wordt steeds groter; er komen nieuwe faculteiten bij; het aantal studenten neemt toe. Daardoor komt de Vrije Universiteit voor problemen te staan, die zij vroeger zo niet heeft gekend. Gezien het daar toenemend aantal Hervormde studenten, heeft ook de Hervormde Kerk belang bij de gang van zaken aldaar. En daarom interesseert het ons wat er terecht zal komen van de „typisch Groeniamse” alarmkreet van de heer Puchinger. Daarom interesseren ons de verdere lotgevallen van dr C. J. Honig als curator der Vrije Universiteit.”

Misschien zal niet iedereen hier direct een duidelijke dreiging beluisteren aan het adres van curatoren der V.U. Naar het mij voorkomt is de tendenz ineens doorzichtig als men het laatste citaat nog eens herleest aan de hand van deze vraag, die prof. Van N. in hetzelfde onderdeel van zijn kroniek stelt: „Kan men er zich nu nog langer over verbazen, dat Hervormden, die hun Kerk niet (in het origineel cursief gedrukt, Z.) als organisatorisch dak boven hun „modaliteit”, maar als Kerk ernstig nemen, tegen zulk een incidentele samenwerking de allergrootste bezwaren hebben?” Hier laat prof. Van N. aan duidelijkheid niets te wensen over. Nog wat meer Hervormde studenten aan de V.U., nog wat meer hoogleraren en het wordt tijd een dikke „vinger in de pap” te eisen.

Vandaar, dat het waarlijk geen kwestie is van ziekelijke belangstelling interesse te tonen t.a.v. de lotgevallen van curator-Honig. Want wie de dingen maar wil zien zoals ze zijn, kan zonder moeite constateren, dat de actie-Thijs Booy onbekommerd voortgaat, welk feit gevolgen moet hebben ook ten aanzien van de V.U. en het curatorium daarvan. Wie gedurende een aantal jaren met aandacht „Polenios” heeft gelezen zal niet al te veel moeite hebben met de beoordeling van deze curator.

Ik ben nooit leerling van de V.U. geweest, en wens dus niet de pretentie te voeren met alle mogelijke V.U.-zaken volledig op de hoogte te zijn. Het gaat er mij trouwens niet om zelfs maar een lijst van bezwaren tegen de V.U. samen te stellen. Er zijn er echter onder ons, die vanwege hun grote waardering voor de hoogleraren Dooyeweerd en Vollenhoven moeilijk een afkeurend woord t.a.v. de V.U. kunnen horen.

Men kan zulke belangstellenden toch vragen: „Geloof U ook niet, dat het doorwerken van de Thijs Booy-actie in gebonden kringen gevolgen moet hebben voor de V.U., zowel t.a.v. curatorium en hoogleraren van de V.U., als t.a.v. de studenten-bevolking van die universiteit?”

Het zal niet haten op te merken: „Men poogt toch een dam op te werpen tegen de activiteit van Thijs Booy e.a.?” Een symposium als van prof. dr S. U. Zuidema e.s.: „Gereformeerden, waarom?” en allerlei artikelen in het blad „Waarheid en Eenheid” blijven onvruchtbaar; men laat immers „1944” buiten beschouwing of verzet zich er tegen? Van die kant hoeft men derhalve in deze aangelegenheid geen effectieve steun te verwachten.

Het lijkt me dan ook te liggen in de lijn der huidige ontwikkeling, te verwachten dat men vooralsnog geen termen aanwezig zal achten om dr C. J. Honig ongeschikt te verklaren als curator der V.U. Anders gezegd: steeds meer van het goede van dr Abr. Kuiper gaat behoren tot de serie „overwonnen standpunten”. Het zal goed zijn — ook al is de V.U. een inrichting waar het merendeel der leerlingen behoort tot de mondige leden der kerk, althans kan behoren — niet slechts te spreken van „Bedum” en „Hardegarijp”, maar ook van „V.U.-Amsterdam”. Ook al is het spijtig genoeg, dat we de opscherping onzer waakzaamheid moeten danken aan prof. dr G. C. van Niftrik! De dank voor deze — overigens allerminst bedoelde — medewerking zij hem gaarne gegund. Kampen. Drs J. M. ZINKSTOK.

GEZINSLEVEN

Aangaande mij en mijn huis

„Zij haatten hem, en konden hem niet vredelijk toespreken”. Gen. 37:4.

Vader Jacob had dwaselijk gedaan, door het duidelijk te laten merken, dat hij Jozef liefhad en bevoorrechtte boven zijn andere zonen. En vreselijk waren de gevolgen.

De eenheid, de harmonie, de vrede in het gezin werd daardoor wreid verstoord. Het evenwicht was verbroken door het onvoorzichtig en onverantwoord optreden van de vader zelf; de verhoudingen waren scheef getrokken, met al de bittere gevolgen daarvan, die heel scherp getekend worden in dat éne woord: zij haatten hem! De broeders haatten Jozef.

Reeds nu willen wij er de aandacht op vestigen, dat, hoewel Jacob door zijn wijze van doen de aanleiding was geweest van deze wanverhouding in de familiekring, de broeders toch niet vrijuit gingen. Dat zij hun broeder haatten, dat was hun zonde. Ondanks de schuld, die hun vader daaraan had. Zelfs dan nog hadden ze Jozef moeten blijven liefhebben.

Het is hetzelfde, wat wij moeten constateren bij alle geven-ergernis. „Wee der wereld van ergernissen”, sprak eenmaal de Heiland, Schrikkelijk is het, ook maar één der kleinen te ergeren. Maar als door die ergernis straks de kleine er toe komt, van de Here af te wijken, en geen lust te hebben in Zijn dienst, en zich niet bekeert, dan zal hij om zijn eigen zonde verloren gaan, om zijn eigen ongeloof, en zijn

eigen onwil. Een vreselijk oordeel trof Bileam, toen hij oorzaak was, dat de Israëlieten zich koppelden aan Baäl-Peor, maar het pleitte Israël niet vrij, en zwaar heeft de Here Zijn volk, dat viel in de strikken, door toedoen van Bileam voor hen gespannen, gestraft.

De Schrift leert beide: Heel erg is het, aanleiding of oorzaak tot zondigen te geven; maar ook heel erg is het, door die ergernis zich te laten verleiden.

En daarom sta voorop: De broeders deden kwaad, toen zij hun broeder haatten; maar ook vader Jacob deed kwaad, toen hij hun daartoe aanleiding gaf; en deze zondige weg voor hen effende, en op de goede weg, de weg der liefde, struikelblokken legde voor hun voeten.

Nu is het merkwaardig, dat er staat: „De broeders haatten Jozef”. Het zou meer voor de hand gelegen hebben, dat zij hun vader haatten. Jozef deed hun niet het minste kwaad. Zeker, hij bracht hun kwaad gerucht tot hun vader. En in de kanteekening wordt uitgesproken, dat ook dit een der oorzaken was, waarom zij hem haatten. Maar de Schrift zelf meldt dat niet. En dus mogen wij dat ook niet als oorzaak aanvoeren, hoewel het ons als waarschijnlijk moge voorkomen. Zeker weten we: „Als nu zijn broeders zagen dat hun vader hem boven al zijn broeders lief had, haatten zij hem”. En daarom nog eens: het zou voor de hand gelegen hebben, dat zij deswege hun vader zouden hebben gehaat. Zij ondervonden toch, dat vader verkeerd deed; vader trok Jozef voor. Daarover trof Jozef toch geen schuld. En toch lezen we er niet van, dat zij zich ergerden over het doen van vader; maar wel dat zij haat koesterden tegen Jozef.

Hetzelfde, dat wij steeds weer aantreffen, ook bij onze kinderen. Als een leerling de twijfelachtige eer geniet, „lieveling” van de onderwijzer te zijn, keert de haat der klas zich tegen die leerling en moet hij het vaak ontgelden, buiten school. In onze gezinnen preces hetzelfde. Spreekwoordelijk wordt het wel eens zo uitgedrukt: „De hond bijt de stok, waarmee hij geslagen wordt, maar niet, die hem daarmee slaat”.

Toch is dat niet zo vreemd, als het lijkt. De broeders en Jozef hoorden bij elkaar; vormden een geheel, waarin elk zijn plaats had; elk zijn eigen rechten, zijn eigen verzorging en bescherming, maar alles onder de hoede van hun ene gemeenschappelijke vader. Waarin zij ook verschilden, wat leeftijd en kracht en karakter betrof, wie ook hun moeder mocht zijn, een der beide vrouwen van Jacob, of een van de twee dienstmaagden — ze waren alle zonen van vader Jacob. Zo stonden ze bekend naar buiten bij de inwoners des lands, zo geyoelden ze zich in de aarts-vaderlijke tent. Dat was de mystieke band, die hen samenbond.

Maar zie, nu wordt die eenheid verstoord. Voor één hunner wordt die vader meer dan bij voor de anderen was; en zijn „teveel” voelen zij als hun „tekort”. En zo wordt in hun harten de begeerte wakker, dat „teveel” van Jacob weg te werken, opdat er weer gelijkheid zij; en dat door hem hun liefde te onttrekken. En dan staat er: „Zij haatten hem”. Het was er hun niet in de eerste plaats om begonnen om het door vader Jacob begane onrecht jegens hen weer goed te maken; dan zouden ze zich tot hem hebben moeten wenden. Maar zij handelden, intuïtief, uit zelfhandhaving: de nu gebroken eenheid moest weer worden hersteld; daarom moest de rustverstoorder, de spelbreker, die niet meer paste in 't geheel, weg; zij duldten hem niet langer in hun midden; hij was niet meer hunner één, welnu, dan weigeren ze hem langer als zodanig te erkennen. Zelfs konden ze hem niet meer vredelijk toespreken; immers was de vrede, de overeenstemming, het één-zijn weg! Inplaats daarvan was er een breuk, een tegenstelling ontstaan; hij tegenover al die anderen. Zo was er voor een vredelijk toespreken geen plaats meer.

We ondervinden het zelf dagelijks. Als er wat is tussen ons en onze broeders, dat scheiding maakt, zeker, kan kunnen we nog met elkaar verkeren, als het samenleven dit eist, maar het gesprek vlot niet meer; het hart blijft er buiten; we wisselen wel woorden, maar het is geen oefenen van gemeenschap.

Toch wil dat niet zeggen, dat elk der broeders Jozef een kwaad hart toedroeg, en een persoonlijke haat tegen hem koesterde. Straks, als hun haat een uitweg zoekt, en ze overeenkomen hem om te brengen, probeert Ruben hem nog stiekum te redden; en lukt het Juda nog hem bij het leven te sparen.

Alleen maar, zij stoten hem weg uit de broederkring. Te meer zelfs, als hij straks zijn dromen vertelt, en hij hun een toekomst schildert, waarin niet alleen zij, zijn broeders, maar ook zijn vader en moeder zich voor hem, Jozef, zullen neerbuigen. Dat maakt de maat vol; dan haten zij hem nog te meer en benijden hem.

HUISMAN.

GRONINGER Brieven

Amice frater,

Het bericht van het overlijden van Lodewijk van Deyssel, de laatste der „tachtigers”, der litteraire beweging van het jaar tachtig der vorige eeuw, deed mij weer eens grijpen naar zijn werken.

De greep was, geloof ik, niet ongelukkig, want het was een deel niet maar van zijn „Kritieken”, doch ook van zijn „Beschouwingen”.

Iets van zijn kunst en beoordeling van kunst, de afged van de „jongeren” van die tijd, doch ook iets van zijn levensleer.

Want wij mogen niet vergeten, dat de achtergrond van hun kunstproducten een levensleer, een filosofie was.

Dit hadden die jongeren voor boven de modernistische kunstenaars van onze dagen, wier werk nog wel door de staat gesubsidieerd wordt, dat zij nog iets wilden zeggen.

Zij kenden nog de stelling van Vinet, dat de poëzie gedragen moet worden door een gedachte. Zij wilden ook begrepen worden, en daartoe riepen zij ontzaglijk luid tegen wat zij decadentie in de kunst achtten te zijn. Zij wilden ook genezen, al sneden zij hun ergste patiënten finaal aan stukken. Van Deyssel mocht nog zo minachtend kunnen spreken van de gewone man, naar zijn mening niet veel zaaks, maar die toch zich gelukkig mocht leren rekenen, dat boven het gemeen de groten der wereld, de ware kunstenaars, konden opstijgen tot ongekende hoogten, — hij had op zijn manier zijn volk, zijn stad Amsterdam lief.

De huidige Podium- en Libertinage-kunst, gesubsidieerd door de staat, die de les van Thorbecke glad vergeten heeft, scheldt ook, spreekt op hoge, trotse toon, maar het valt de gewone man toch moeilijk die kunst „woordkunst” te noemen; het „woord” op hetwelk de jongeren van na tachtig zo verliefd waren. De huidige „jongeren” stoten allerlei ruwe klanken uit, zoals de primitieve mens dit, naar men dan zegt, moet hebben gedaan, of zachte geluiden, zoals het kind, dat het praten nog moet leren.

En, zegt men: maar ik begrijp er niets van, dan antwoorden zij: dat behoeft ook niet. Wij willen niet wat zeggen, dat begrijpelijk is, hoogstens willen wij iets doen gevoelen. In de hoogste vorm is dat „zuivere poëzie”, louter klank, zoals de zuivere schilder-kunst is louter kleur. Met de werken Gods hebben wij niets te maken. Wij scheppen zelf.....

En het einde is, zoals van alle mystiek, het niets. Zo wilden de „tachtigers” het niet. Ook zij zochten, omdat zij het boze cliché wilden vermijden, naar eigen woorden, nieuwe woorden, omdat de oude taal-schat, waarnaar de kunstenaar voldoende materiaal moet kunnen vinden om zijn gedachten te uiten — en als hij dit niet vermogt ligt het zeker aan hem zelf — maar het was er toch om te doen gedachten te uiten, die te kleden in het gewaad der schoonheid, zodat ook gewone stervelingen konden opgevoerd boven het platte alledaagse, dat zij geregeld om zich heen zagen, tot de verrukkelijke hoogten van echte kunst en schoonheid.

Zij, de zonen van het liberalisme, weinig wijzer dan hun vaders, echte individualisten en intellectuelen — hoezeer zij het laatste niet wilden zijn — kwamen in opstand tegen de liberalistische vervakkings, tegen de platvloersheid der, laat ik zeggen, „officiële”, door het grote publiek als kunst aanvaarde litteraire productie van die dagen. Zij walgden van de hulde, rijklijk gebracht in courant en tijdschrift aan het middelmatig, zelfs minderwaardig talent.

Zij verlieten de bron van hun denken niet, zij trokken de rug alleen maar op voor het water, dat zij daaruit traag zagen opborrelen.

En toen stormden zij met de overmoed van een opstandige jeugd op al die gewaande kunstuitingen in, met groot geweld en het geraas van hun vaak „dikke” woorden.

Er is aan herinnerd, dat het jonge geslacht van toen hongerig begerig greep naar deze nieuwe literatuur.

Jonge mensen houden van scherpe critiek, van grote woorden, van trotse gebaren. Alleen, als zij de eerbied kennen voor het Woord des Heren, begrijpen, of in elk geval beseffen zij, dat nederigheid gaat voor de eer en dat de Franse auteur gelijk had die zei: „la moderation suppose la puissance”. Alleen ware kracht kan bescheiden zijn in woord en gebaar. Wie werkelijk gezag uitoeft, heeft aan een wenk genoeg, om zich gehoorzaamd te zien. De ouder of de meester, die geen gezag heeft en de kracht daartoe mist, buldert van de morgen tot de avond. Als een veldheer een werkelijke overwinning heeft behaald, is het oorlogsbulletin buitengemeen sober. De feiten spreken haar taal.

Maar het ging toen als nu, wie zich gaarne „jongeren” noemen, omdat zij het recht menen te hebben ontevreden te zijn over de stand der zaken, die zij pas zijn gaan beleven, horen gaarne opgeschroefde taal en zien graag weidse gebaren.

Denk maar eens aan de gretigheid, waarmee het gebazel van een Thijs Booy thans door een hooggevoelende jeugd wordt ontvangen.

Echter — het was niet te loochenen, dat dáár, bij die „tachtigers”, was waarlijk genie: daar was in hun werken schoonheid; daar was wezenlijke kunst. En talrijk zijn de schone bladzijden, die zij nalieten en die wij ook thans nog even goed kunnen genieten als toen wij jong waren. Daar is in de lof van het „woord” door Van Deyssel stellig ook rhetorica, daar is een ietwat te veel, maar wie komt niet onder de bekoring van deze woordkunst?

En zo is het ook bij Van Eeden, Gorter, Verwey.

Alleen, als wij thans de geweldige scheldpartijen weer eens lezen, het wreed geraas der woordopstapeling, dan is wel niet steeds alle genot verdwenen, want daar zijn mensen die mooi kunnen schelden, doch wij zijn toch voortdurend geneigd tot de kunstenaar te zeggen, wat een mijner vrienden een onzer redenaars toevoegde, toen deze zich naar het spreekgestoelte begaf — „schreed“ zegt men deftig in zulk geval —: goede vriend, wij zijn niet doof.

Van Deyssel's critieken lezend kwam mij weer het oordeel van Vinet over Victor Hugo's beelden- en woordenovervloed in de gedachte. Bij Hugo, zegt hij, verdriegen de woorden en beelden zich voortdurend aan de drempel van zijn geest; zij stoten elkander weg, zij buitelen over elkander heen. Voor mijn arme hoofd is dat te veel.

Het is als een vochtig vuurwerk in rook en damp, als het in donderend geraas zijn laatste vlamscheuten uitspuwt, zodat, die het zien en horen, de ogen zouden willen sluiten en de oren stoppen.

Niemand wist ook de kunst der tachtigers hoger te waarden en luider te prijzen dan zij zelve en het is wel niet mogelijk van groter hoogte neer te zien op het „aards gewemel“ dan zij het vermochten van hun Olympus, waar zij dan als „goden“ troonden. Wie werd dan niet klein en nietig gezien?

Van Deyssel zegt van Goethe's „Wahrheit und Dichtung“: „heel aardig verhaaltje“. En voorts: „er is meer gelatenheid dan bewondering en schoonheid. Maar — het is toch het Individu tegenover de mensheid, nu niet die hatend, maar stil lachend medelijden met haar hebbend, haar niet „au sérieux“ nemend. De indruk is van een zachte Reus, met de mensheid als een troep kinderen om zich heen.“

Van Deyssel achtte zich zelf ook een reus, maar dan waarlijk niet „zacht“ als hij te lijf ging, die hij niet mocht. Hij en zijn vrienden doen ons dan meer denken aan de cycloop Polyphemus uit Odysseus' reisverhaal. Die reus met dat schrikkelijke éne oog, en vreselijke wreedheid; die elke dag een paar van de arme Grieken, die in zijn hol waren verdwaald, greep, ze tegen de grond te pletter sloeg, en versloot.

De slachtoffers van deze moderne reuzen hadden dit op die Grieken voor, dat zij konden zeggen: die gij gedood hebt, leven nog en rekenen zich gezond. „Les gens que vous tuez, se portent assez bien“.

De hoogmoed der tachtigers was groot. Men krijgt, hen volgend, er enig idee van met hoe grote verwaandheid en hoogmoedigheid gebaar de liberale vaderen luisterden naar Groen van Prinsterer.

Wij kunnen er ook thans nog van genieten, als wij de redders der maatschappij, politici en sociale en schoolhervormers van deze dag mogen zien en horen, of van hen lezen. Het is een en hetzelfde geslacht. De kleinkinderen der revolutie leken op hun grootvaders; alleen met dit verschil, dat die grootvaders de deftigheid beminden en zij het ongenaeerde voor grootheid hielden.

Maar het was mij meer te doen te spreken over de levensleer der jongeren en over de gang van hun denken en profeteren, dan over de litteraire waarde hunner werken. Op de achtergrond van hun poëzie en proza stond een wijsbegeerte, zoals men het thans zegt: een levens- en wereldbeschouwing.

Kunst en wijsbegeerte zijn steeds nauw verbonden. En wat wij thans zien is een verder voortglijden op het heilloos pad, dat door de kunstenaars van na tachtig werd ingeslagen.

Men roemde toen: de ziel wordt weer gekend. Ja, maar het was niet dan hetgeen de heidense Grieken overkwam: toen de schoonheid niet meer boeien kon, verzonken zij in de mystiek, het sluitstuk van alle paganisme. Het ging van Plato naar Plotinus, het eind van de totale verachting der „stof“ en van het „lichaam“, waarin de hogere ziel als in een kerker huisde, maar door eigen kracht zich kan verheffen tot de extase van het „goddelijke“. Het was de verachting van Gods werken in schepping en herschepping, het opstijgen van de menselijke hoogmoed, hoger dan ooit, de volle boze vrucht van de val des menschen; het luisteren naar de leugen des satans: gij zult als God zijn. Een zich tomeloos aan die leugen overgeven. En de diepste ellende. Spreekt de mysticus dan niet zelf van de „ijsvelden van het mysterie“? Het behoud en de zaligheid gezocht in het niets.

Daarover een volgende maal.

Met hartelijke groeten en heilbede, uw toegenegen
MARNIX.

PERSSCHOUW

WEIGERING-BIJ-VOORBAAT.

In „Ons Kerkblad“ (Krommenie) schrijft ds H. Brink aldaar een artikel in verband met de door ons blad geopperde mogelijkheid, dat de kerken elkaar zouden gaan helpen, door b.v. in een langs de gewone weg (want de kerken moeten het zelf willen) bijeen-geroepen buitengewone generale synode een oplossing te vinden voor de moeilijkheden, die voor ons alle rechte verkeer daardoor aan de dag getreden zijn, dat de kerkeraad van Kralingen revisie begeert van een besluit der Kamper synode, welk besluit niet alleen die kerkeraad zelf betrof, maar ook sommigen, wier bezwaren de classis Rotterdam reeds ettelijke

maken bezig hield. Da Brink releveert het desbetreffende artikel van ons blad. En bij de poging daartoe stelt hij de kwestie zo:

In „De Reformatie“ van 16 Februari schrijft Prof. Schilder een artikel onder de titel: „Hulpbehoevende Kerken“. Met deze „hulpbehoevende Kerken“ bedoelt hij kerken, die in moeilijkheden zijn. Die moeilijkheden bestaan daarin, dat er onenigheid is.

Natuurlijk geloof ik onmiddellijk, dat ds Brink meent, mijn opinie weer te geven. Toch moge ik opmerken, dat het er ver vandaan is. Dat er moeilijkheden in een bepaalde kerk zijn, is voor mij geen reden geweest, de kerken te zamen met aandrang te verzoeken: bid voor de zaak, en overweegt, of het niet gewenst is, op korte termijn te helpen. Ik heb duidelijk gezegd, dat thans de kerken allemaal moeilijkheden hebben. Mijn artikel werd niet beheerst door deze „logica“:

1) een kerk heeft interne moeilijkheden,

2) nu moeten wij voor haar die zaak maar eens oplossen;

doch voor deze, heel andere:

1) alle kerken verkeren in een impasse, want de generale synode heeft aangaande bepaalde bezwaren een uitspraak gedaan, die evenwel geen effect nog sorteert; want:

2) de kerkeraad ter plaatse meent de door de synode genomen beslissing niet te mogen aanvaarden, en zal revisie gaan vragen;

3) dat kan drie jaar duren, plus nog wat maanden (eerst moeten de Acta gedrukt zijn);

4) hiermee is de vraag publiek gesteld: hoe ver gaat die mogelijkheid, e.g. dat recht, om uitvoering van een synodale beslissing, die óók klagers regaardeert, uit te stellen? Kan dat worden uitgerekt tot ons aller levenseind? Is er dan nog wel rechtspraak met effect mogelijk?

5) er is dus een kleine moeilijkheid niet in één kerk, doch een reusachtige moeilijkheid tussen één kerk en de andere; ik gaf ze duidelijk aan: de hanteerbaarheid van artikel 31;

6) en dus zijn we allen hulpbehoevende kerken; we hebben — gelijk duidelijk gezegd is — te zorgen, niet maar dat kerkeraad, maar óók dat kerkleden ondervinden mogen, dat artikel 31, recht verstaan en gebruikt, een weldaad is, van God ons in Christus gegeven.

Nadat ds Brink gemeld heeft, dat het verlangen naar een synode (indien niet spoedig een oplossing gevonden wordt) als een o.i. (in dat geval) gewenst verlangen hier is besproken, zegt hij:

Aan die algemene roep zal ik persoonlijk zeker niet meedoen en ik hoop, dat geen één kerk die roep zal laten horen! Prof. Schilder wekt ons en alle kerken hier op, dat we zullen zeggen: we horen, dat het daar in Zwolle en Kralingen zo heet toegaat, dat we verlangen, dat een generale synode zal „ingrijpen“ en „toetasten“, zeker „naar kerkverbandregels“.

Hier speelt de onjuiste weergave van de opinie van ons blad m.i. de schrijver parten. Waar heb ik gezegd, dat een synode moet „ingrijpen“ en „toetasten“? Nergens. De synode zou, als de enige instantie, die een besluit van een synode in revisie kan nemen. Kralingen's kerkeraad kunnen helpen af te komen van een hem, naar wij vernemen, drukkend bezwaar. Het „ingrijpen“ en „toetasten“ is hier geen ogenblik door ons als synode werk voorgesteld. Ik wilde het „ingrijpen“ en „toetasten“ aan die instanties overlaten, die daarvoor aangewezen zijn. In één plaats is er gelukkig al ingegrepen, door de kerkeraad zelf! Dankt daarvoor God. Pas als dat niet gebeurde, zou een synode het bezwaarde gemoed van de kerkeraad kunnen ontheffen van zijn bezwaar, door het aan te horen, en erop te antwoorden naar Schrift en K.O. Da Brink wil toch zeker evenmin als wij beweren, dat die kerkeraad het prettig vindt, met bezwaren tegen een synodebesluit rond te lopen?

Het spijt me toch wel wat, dat van de zaak, waar 't over gaat, zo'n onjuiste voorstelling gegeven wordt. Men moet ons niet in de mond leggen, wat wij niet gezegd hebben.

Het is dan ook een kampen als in de lucht, als ds Brink verder opmerkt:

We hebben ons dan de vraag te stellen: wat kan naar kerkverbandregels (dat moet hetzelfde zijn als naar de regels van Gods Woord) een synode doen? Prof. Schilder zegt: „Ik weet ook, dat ik gelijk heb, als ik zeg: het kan en het mag.“ Ik durf heel rustig zeggen: Prof. Schilder, U hebt ongelijk. De kerkeraad van Zwolle en van Kralingen zijn van God geroepen de gemeenten, waarover zij door God gesteld zijn, te regeren. Hun verantwoordelijkheid is niet voor overdracht vatbaar.

Dit is strijden tegen denkbeeldige vijanden, niet tegen mij. Niemand wil kerkeraad ontheffen van hun verantwoordelijkheid. Er zijn er wel, die menen, dat er volgens de ook door Krommenie aanvaarde K.O. meerdere vergaderingen zijn, om op bezwaren antwoord te geven. En dat, zolang een kerkeraad het kerkverband heeft aanvaard, hij bij voorbaat be-

loofd heeft, op de éne uitzondering van art. 31 na, synodebesluiten voor vast en bondig te houden. Die kerkeraad daaraan houden, en dan nog snel hen willen ontlasten van bindende bezwaren, dat is een roeping, die we allen hebben. Afspraken, voor het kerkverband door kerkeraad vrijwillig aangaan, kunnen kerkeraad niet op zij dringen. Ze kunnen wel impliceren, dat de afspraakmakende instanties elkander helpen, om te zorgen, dat het kerkverband een zegen blijkt, maar dan niet alleen op papier. Een goddelijke beneficentie, en geen medium, om de oplossing van rechts-moeilijkheden uit te stellen, tot dat wij allen begraven zijn of — weggebombarderd. Het is ons volle ernst. En ik geloof, dat ds Brink ons helpen kan, als hij bewijst, dat het kerkverband, ook door hem immers aanvaard, naar alle kanten zegenrijk is: naar de zijde van hen, over wie bezwaren zijn ingebracht, en naar de kant van hen, die bezwaren indienen. De vraag, wie gelijk heeft in een bepaalde kwestie, doet hier niet ter zake. Soms heeft de één gelijk, soms de ander, soms hebben beiden ongelijk. Soms ook staat een classis met de handen in het haar. En intussen zou elke rechtsbeslissing moeten krachteloos blijven tot na..... die atoom-bom?

Ds Brink vervolgt (over de kerkeraad sprekende):

Zij zullen van hun ambtsvervulling verantwoording moeten afleggen. En moet dan een synode tucht gaan oefenen waar de kerkeraad het niet doet? Of tucht opheffen, die door de kerkeraad werd uitgesproken?

Niet alleen de kerkeraad moeten verantwoording afleggen. Dat moeten ALLE kerken, die afspraken maakten in de Kerkenordening, en aan kerkleden daarin uitzicht hebben geopend op wat prof. Deddens noemde: een wijkp.aats voor het recht, als zij menen, dat het recht in de knel kwam. De vragen van ds Brink gaan dus aan ons artikel voorbij.

Ds Brink vervolgt:

Stel eens, dat hier in Krommenie de zaak zo stond, dat Prof. Schilder oordeelde: daar moet een synode voor samenkomen om „in te grijpen“ en „toe te tasten“. Ik wil wel de verzekering geven dat, voor zover het aan mij lag, in zo'n geval gezegd zou worden: we aanvaarden uw inmeening niet.

Het goedkope woord „in meening“ doet mij wat al te gauw schijnbare wonderen tegenwoordig. Over dat „ingrijpen“ en „toetasten“ sprak ik reeds. Dat is in het hier al weer gekozen kader niet van mij, maar van ds Brink. En niet „ik“ meng „mij“ ergens in. En — als de kerken gebruik maken van de bij afspraak (in de K.O.) gestelde mogelijkheden van bijeenroeping ener generale synode, dan mengen zij zich evenmin ergens in. Dan knappen ze alleen maar haar eigen zaken op. Want men weet nu eenmaal, dat Kralingen zei: wij hebben bezwaar — tegen u allemaal. Wat is dan vriendelijker, dan te zeggen: wij willen u haastig aanhoren? En u antwoorden?

Weshalve ook deze uitlating mij geheel onjuist schijnt:

En als Prof. Schilder schrijft, dat „de kerkeraad zijn stukken op korte termijn op tafel legge“, dan zou ik zeggen: die stukken hebt U niets mee nodig. Als wij als kerkeraad onze eigen zaken niet afkunnen en menen hulp nodig te hebben, dan zullen we zelf hulp vragen. Dat, en dat alleen, is naar kerkverbandregels.

„Ik“ heb met die stukken niets nodig, behalve dan, dat ik ook nog zo iets als kerklid ben, die óók leef onder verwachtingen, bij mij opgewekt door de Kerkenordening. Maar ik zei al: slechts een synode kan synodebesluiten in revisie nemen. Welnu: Kralingen verlangt een synodale onderzoeking. Dat spijt ons persoonlijk. Het spijt anderen ook. Maar wie dan spoedig naar de stem van Kralingen horen wil, helpt en de thans lezende kerkeraad, en degenen, die in '51 bezwaarde leden waren.

We lezen verder:

Bovendien, wat kan een synode doen? Een repetitie geven van 1926 (in de zaak Geetkerken)? Dat was immers een ernstig deraillement van het Geref. Kerkrecht!

Welke dwaas heeft een repetitie gevraagd van 1926? Ik heb er niet één gezien of gehoord. Voorts:

Er is tenslotte maar één maatregel die een generale synode treffen kan, n.l. het kerkverband breken met een kerk.

Me dunkt: de begeerte, om een kerkeraad, die tegen een synodale beslissing bezwaren wil indienen, daartoe de volle gelegenheid op korte termijn te bieden, is het tegendeel van: het kerkverband „x o m a r“ verbreken. Ik heb me wel gewacht, ook maar in die richting te kijken. Ds Brink vervolgt:

En als dan gevraagd wordt: moeten dan die kerken aan hun lot worden overgelaten, dan zeg ik: voor alle dingen moeten we oppassen, dat we hen niet een ouw geven in de verkeerde richting. Verder moeten we waken, waar Gods Woord en Kerkrecht niet weten van heerschappij van de éne kerk over de andere en ook